

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst licht
Jij bent van mij
De horrornacht (graphic novel)
Het laatste leven van Lori Mills
Bloedzusjes
Schaduwzusjes

HORRORLAND

Schaduw- zusjes

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W012601

Bisac JUV018000 / JUV013070

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Oorspronkelijke titel: *Bad Sister*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Christopher Stengel, Nina Goffi en Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Nina Goffi en Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk: Christopher Stengel en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
arkahler.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

Angelica was Chelsea's beste vriendin.

Ze waren tweelingzussen, onafscheidelijk vanaf de dag dat ze waren geboren.

Ze deden alles samen, vertrouwden elkaar hun diepste geheimen toe, kletsten tot 's avonds laat over leerlingen op school en leraren die ze wel of niet aardig vonden. Ze hoorden bij elkaar als een mens en zijn schaduw. Waar Chelsea ook heen ging, Angelica was altijd bij haar.

Dat was zelfs niet veranderd toen Angelica doodging. Angelica bleef bij Chelsea. Ze was Chelsea's vriendin, haar beschermengel.

Of dat had Chelsea tenminste gedacht.

Ze had gedacht dat Angelica haar vriendin was. Haar zus. Totdat Chelsea een nieuwe vriendin vond, een leuk, grappig meisje dat Janette heette en het niet erg leek te vinden dat Chelsea nog steeds met haar dode zus praatte. Een meisje dat Chelsea niet uitlachte of zich tegen haar keerde zoals alle anderen.

Janette had zich niet tegen Chelsea gekeerd.

Maar Angelica wel.

Angelica was jaloers op Chelsea's nieuwe vriendin.

Angelica vond dat zij Chelsea's enige vriendin moest zijn.

Dus hoe hechter Chelsea en Janette werden, hoe afstandelijker Angelica deed. Ze maakte zich los van haar zus, waardoor de band tussen hen langzaam werd verbroken.

Dat proces maakte Angelica sterker.

En het maakte Chelsea zwakker.

Angelica wilde wraak.

Het begon met simpele geintjes: Angelica die deed alsof ze Chelsea was om voor verwarring te zorgen. Maar het werd steeds sluwder. Gemener. Angelica wilde niet alleen doen alsof ze Chelsea was, ze wilde Chelsea's hele leven overnemen.

Na een angstaanjagende avond toen Janette bleef logeren, had Angelica de controle overgenomen.

Ze had Chelsea gevangengezet in de Schaduwwijde, de vreselijke wereld waar Angelica al sinds haar dood had vastgezet, en Chelsea's plaats in de wereld van de levenden ingenomen.

Het ergste voor Chelsea was dat niemand de verwisseling had opgemerkt. Zelfs Janette had niet door dat haar vriendin een bedrieger was.

Chelsea kon alleen maar geschokt toekijken hoe Angelica haar oude leven overnam.

En ze had geen idee welke afschuwelijke dingen Angelica nog meer van plan was.

Angelica werd vroeg wakker.

Op de grond aan het voeteneinde van het bed lag Janette nog diep te slapen, weggekropen in haar slaapzak en omringd door knuffelbeesten. Zonlicht piepte tussen de jaloezieën door naar binnen, en Angelica kon ruiken dat haar ouders beneden koffie aan het zetten waren.

Angelica rekte zich uit in bed.

Waren de lakens altijd zo zacht geweest? En het kussen zo comfortabel?

Was de ochtendzon altijd zo licht en stralend geweest? De geur van koffie zo sterk?

Ze had jarenlang vastgezet in de Schaduwwijde – die grimmige, vervallen wereld die precies op deze leek, maar dan veel duisterder – dus alles voelde deze ochtend nieuw en perfect. De vogels buiten. Het getoeter van auto's in de verte. Zelfs het zachte gesnurk van Janette.

Angelica ging rechtop zitten en keek naar Chelsea's vriendin. Of nu háár vriendin. Het zou moeilijk worden om te

blijven doen alsof – ze haatte Janette met elke vezel in haar lijf. Ze had haar gehaat vanaf het moment dat Chelsea vriendinnen met haar wilde worden. Janette had Angelica willen vervangen.

Niemand kon haar vervangen.

Nadat ze gisteravond van plaats was geruild met haar verraderlijke zus, had Angelica zich als haar tweelingzus voorgedaan. Dat was niet moeilijk. Chelsea was de stille, de zwakke van hun tweeën. Angelica hoefde alleen maar naar de grond te kijken en zachtjes te praten. Gelukkig was Janette zo moe geweest dat Angelica niet lang hoefde te doen alsof. Ze lag al snel te snurken in haar slaapzak, en Angelica had zich op haar rug gedraaid en naar het plafond gestaard met een glimlach op haar gezicht.

Het was haar gelukt. Ze was van plaats geruild met Chelsea, waardoor haar zus nu vastzat in de Schaduwzijde. Het liefst zou ze uit alle macht rennen, dansen en zingen. Maar ze moest het beperken tot glimlachen en genieten van het gevoel van zachte lakens op haar huid, tot ze uiteindelijk in slaap viel.

Angelica had sinds haar dood niet meer kunnen slapen.

Hoewel ze die nacht niets had gedroomd, waren die paar uur rust en duisternis verkwikkender dan ze ooit had verwacht.

Nu was ze klaar voor haar eerste uitdaging: Janette blijven wijsmaken dat ze Chelsea was.

Maar dat was nog niet alles, o nee.

Het was niet genoeg voor Angelica om Chelsea's leven over te nemen.

Angelica wilde Chelsea's leven helemaal niet. Chelsea was sneu en verlegen. Zo was Angelica totaal niet. Ze wilde en hoefde geen stomme vriendinnen zoals Janette. Ze wilde echte vriendinnen. Vriendinnen met macht.

Vriendinnen zoals de meiden die zich ooit tegen Chelsea hadden gekeerd, Pia en Riley.

Ze moest een manier bedenken om vriendinnen te worden met Chelsea's vijanden. Dan kon ze hen tegen Janette opzetten en was haar wraak – bijna – compleet.

Ze glimlachte breed en draaide zich naar de spiegel.

Voor mensen in de Schaduwzijde konden spiegels een venster zijn op de echte wereld. Maar toen Angelica keek, zag ze Chelsea nergens in de weerspiegeling. Haar domme zus had vast nog niet geleerd hoe ze kon verschijnen. Als Angelica geluk had, zou het nog lang duren voordat Chelsea dat leerde. Maar ze wist dat Chelsea wel nog steeds haar gedachten kon horen, kon voelen wat zij voelde.

Ze waren tenslotte tweelingzussen, verbonden in het leven en in de dood.

'Hoe voelt het om te weten dat ik alles waar je om geeft kapot zal maken?' fluisterde Angelica naar de leegte.

Ze kon Chelsea niet zien, maar ze hoorde haar wel boos jammerend schreeuwen.

Chelsea schreeuwde van woede, frustratie en angst.

Ze kon Angelica door de spiegel zien, kon haar gedachten horen, maar het leek erop dat Angelica haar niet zag. Anders zou Angelica hebben gezien hoe Chelsea met haar vuisten tegen het glas van de spiegel sloeg in een wanhopige poging te ontsnappen.

Chelsea schreeuwde opnieuw en sloeg nog één keer tegen het glas. Het gaf geen centimeter mee, maar ze beseftte dat ze het eigenlijk niet eens kon voelen. Het deed geen pijn als ze met haar vuisten tegen de spiegel sloeg. Ze voelde alleen een doffe bons.

‘Hé!’ klonk een strenge, kalme stem achter haar. ‘Hou daar eens mee op. Straks doe je jezelf nog pijn.’

Chelsea draaide zich met tegenzin om naar haar voormalige aartsvijand Riley.

Vroeger zou Riley blij zijn geweest met alles wat Chelsea pijn deed, maar nu keek Riley haar oprecht bezorgd aan.

‘Ze is iets van plan,’ zei Chelsea. Haar hoofd voelde alsof

het vol watten zat. Ze wilde dolgraag slapen, maar dat kon ze niet. Ze had de hele nacht door de slaapkamerspiegel naar haar verraderlijke tweelingzus gestaard, die lag te slapen in háár bed, naast háár vriendin.

Het was niet zoals het hoorde.

Het was niet eerlijk.

En het ergste was nog wel dat ze er helemaal niets aan kon doen.

‘Natuurlijk is ze iets van plan,’ zei Riley. Ze gebaarde naar de wereld om hen heen. ‘Hoe kan je dit anders verklaren?’

Riley had gelijk.

Chelsea keek rond.

Ze bevonden zich in een ruimte die eruitzag als een slechte imitatie van Chelsea’s slaapkamer. Al haar meubels stonden er, maar de posters aan de muren waren vaal en lieten half los, en het behang bladderde af als oude huid. Alles was dof, vies en grijs.

Er leefde hier niets, behalve kakkerlakken en andere kriebelbestjes.

Ze had geprobeerd om hulp te roepen. Maar er had niemand gereageerd.

Zij waren de enigen die vastzaten in deze horrorversie van Chelsea’s huis.

Chelsea ging met een zucht naast Riley zitten en leunde achterover tegen het bed. Er dwarrelde een stofwolk op,

maar ze hoefde niet te niezen. Haar neus kriebelde niet eens, hoewel ze dat wel zou verwachten.

Was het de afgelopen jaren ook zo geweest voor Angelica? Dat ze niets kon waarnemen, niets kon voelen?

Chelsea wist niet hoe Angelica dat had volgehouden zonder door te draaien.

Hoewel, bedacht Chelsea, terwijl ze naar haar glimlachende zus keek die nog steeds in haar bed lag te chillen, misschien was Angelica toch wel doorgedraaid. Angelica was niet meer zoals ze zich haar herinnerde. Ze was niet meer de zorgzame zus die Chelsea tot diep in de nacht had getroost of op het schoolplein had verdedigd.

Ze was in een monster veranderd.

‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg Chelsea.

‘Weet ik veel,’ antwoordde Riley. ‘Ze is jouw zus.’

‘Ja, maar ik ben niet de enige die is vervangen.’

Ze keek Riley veelbetekenend aan. Vroeger zou Riley haar hebben gestompt als ze zo tegen haar in was gegaan. Maar nu zuchtte ze alleen en boog haar hoofd.

‘Je hebt gelijk,’ gaf ze toe. ‘Wist ik maar wat ze van plan was.’

Toen Chelsea gisteravond het gevecht met Angelica had verloren, bleek Riley – de echte Riley – net als zij in de Schaduwwijde gevangen te zitten. Dus ze wist niet wie er uit Chelsea’s kledingkast tevoorschijn was gekomen, maar het was niet Riley.

‘Je hebt nooit een tweelingzus gehad, toch?’ vroeg Chelsea.

Riley schudde haar hoofd. ‘Niet dat ik weet.’

‘Maar hoe kan dit dan?’ zei Chelsea. ‘Wie kan jouw plaats dan innemen?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Riley. Toen, heel even, verscheen die oude vechtlust weer op haar gezicht. ‘Maar als ik erachter kom, zet ik het diegene betaald.’

Hierdoor voelde Chelsea zich zowaar iets beter. Riley was de hele nacht zo teruggetrokken geweest dat Chelsea bang was dat zij de sterkste zou moeten zijn. En daar was ze nooit goed in geweest.

‘Ik vraag me af of Angelica weet dat ze gisteravond met een bedrieger zat te eten,’ peinsde Chelsea.

‘Daar leek het niet op,’ zei Riley. ‘Maar aan de andere kant lijkt je zus ook wel heel goed te kunnen liegen.’

Chelsea voelde haar maag verkrampen. Ze had altijd gedacht dat Angelica en zij geen geheimen voor elkaar hadden.

Wat had ze het mis gehad.

Ze probeerde die vreselijke gedachte opzij te zetten en keek om zich heen. Hun grimmige omgeving maakte het er niet veel beter op. Ze zag een kakkerlak onder de ladekast schieten en huiverde.

‘Toch snap ik er niets van,’ zei Chelsea, en ze keek weer naar Riley. ‘Angelica zei altijd dat hier verder niemand was.’

Ze was alleen. Dus als jij bent vervangen door iemand van hier... wie was dat dan?’

‘En belangrijker nog: wat wil diegene?’

Ze zaten een tijdje zwijgend naast elkaar en staarden door de spiegel naar de echte wereld, de wereld van de levenden. Angelica lag nog steeds in bed en Janette was diep in slaap. En de valse Riley... ze hadden geen idee wat die uitspookte. Het verbaasde Chelsea hoe rustig Riley bleef. Maar ja, zij had dan ook niet jarenlang met een sluwe tweelingzus geleefd. Ze had geen idee waartoe haar schaduwzelf in staat was.

Het voelde vreemd om door de spiegel naar Angelica en Janette te kijken. Alsof ze haar eigen leven op tv zag. Angelica keek vreemd naar Janette, die lag te slapen. Maar zodra Janette wakker werd, verdween die blik achter een masker van vriendelijkheid. Angelica deed net iets te vriendelijk, iets te overdreven... maar dat leek Janette niet te merken.

Angelica speelde een rol die ze jarenlang had bestudeerd.

Dit was hoe haar zus haar echt zag, beseft Chelsea.

Stil en vriendelijk.

Nooit lastig.

Compleet vervangbaar.

‘Ze mogen hier niet mee weggkomen,’ zei Riley na een tijdje. ‘We moeten ons leven zien terug te krijgen.’

Riley liet het makkelijk klinken. Chelsea wist dat het niet zo makkelijk zou zijn. ‘Maar hoe?’ vroeg ze.

‘Weet ik veel! Maar Angelica heeft ons dit aangedaan, dus dan moeten wij hetzelfde bij haar kunnen doen.’

Dat wist Chelsea nog niet zo zeker. Angelica was sluw en slim, en ze had jaren de tijd gehad om te leren hoe ze van plaats kon wisselen. Chelsea probeerde zich voor te stellen dat ze hier nog een heel jaar zou vastzitten, of wel tien. Die gedachte was te afschuwelijk om te bevatten, maar leek wel het waarschijnlijkst. Ze had geen idee hoe ze terug kon komen. Geen idee hoe ze uit deze nachtmerrie kon ontsnappen.

Ze werd overspoeld door angst, waardoor ze zich klein en bedrukt voelde.

Zonder nog iets te zeggen ging ze opgekruld liggen en deed haar ogen dicht. Ze hoopte dat ze terug zou zijn in haar bed in de echte wereld als ze ze weer opendeed, en dat dit allemaal een nare droom was geweest.

Diep van binnen wist ze dat dat niet zou gebeuren.

Diep van binnen wist ze dat ze nooit meer wakker zou worden in haar echte slaapkamer in haar echte leven als ze geen manier vond om hier weg te komen.

2

‘Heb je lekker geslapen?’ vroeg Angelica toen Janette eindelijk wakker werd.

Angelica had zich de hele ochtend onrustig gevoeld. Ze wilde de deur uit om alles te verkennen en het leven weer te ervaren, ze wilde niet op die stomme Janette wachten. Maar hoe graag Angelica ook wilde wegglijpen of Janette wakker wilde schudden, ze wist dat Chelsea dat nooit zou doen, dus ze hield zich in. Ze moest blijven doen alsof. Voorlopig.

‘Als een blok,’ antwoordde Janette. ‘Jij?’

Angelica rekte zich genietend uit en glimlachte. Haar antwoord was goudeerlijk: ‘Alsof ik in geen jaren had geslapen.’

Janette knikte. ‘Ja, gisteravond was... intens.’ Ze dacht even na. ‘Denk je dat alles goed is met Riley?’

‘Wat boeit het?’ zei Angelica. Toen beseftte ze haar fout. Dat zou Chelsea nooit zeggen. Die lieve, onschuldige, sneue Chelsea. Haar ogen schoten even naar de spiegel. ‘Ik bedoel, het gaat vast prima met haar. Riley lijkt me het type dat alles aankan.’

‘Dat hoop ik maar,’ zei Janette. ‘Ik bedoel, ik weet dat ze een pestkop was, maar zoals ik al zei... het was intens. Zelfs voor mij. En ik wist al van je zus.’

Er trok een laag van woede door Angelica heen.

Janette praatte over haar alsof ze Chelsea’s duistere geheim was, en dat deed meer pijn dan ze had verwacht.

Op een dag zal je weten hoe het is om aan de zijlijn te staan, dacht Angelica bij zichzelf.

‘Gaat het wel?’ vroeg Janette.

‘Wat?’

‘Nou... ik weet niet, je kijkt alsof je bijna moet overgeven of zo.’

‘O,’ zei Angelica. ‘Ik heb gewoon, eh... kramp.’

Janette knikte begripvol, maar gelukkig hoefde Angelica geen verdere uitleg te geven, want er werd op de deur geklopt.

‘Zijn jullie wakker, meiden?’ vroeg haar moeder.

Angelica sprong van het bed en deed de deur open. Daar stond haar moeder, in de pyjama die ze altijd in het weekend droeg. Ze had een doos donuts in haar handen. ‘Je vader heeft vanmorgen donuts gehaald,’ zei ze en ze gaf ze aan.

Maar Angelica keek niet naar de heerlijke donuts. Ze kon alleen maar naar haar moeder kijken.

De afgelopen jaren had ze haar ouders elke dag vanuit de Schaduwzijde bekeken, maar het voelde heel anders om haar moeder nu weer in het echt te zien.

Of nou ja, ze had gedacht dat het anders zou voelen.

Hoorde ze niet overspoeld te worden door emoties? Hier stond haar moeder, in levenden lijve. Ze kon haar parfum ruiken, kon haar hand uitsteken en haar aanraken als ze wilde. Ze wist dat ze eigenlijk zou moeten huilen van opluchting, zich in haar armen zou moeten storten om haar een dikke knuffel te geven en nooit meer los te laten, omdat ze dat eindelijk weer kon. Ze kon eindelijk weer geknuffeld worden, kon zich eindelijk weer een echt, levend meisje voelen.

Maar ze voelde helemaal niets.

Ze voelde zich... afgezonderd.

'Bedankt!' zei Janette. Ze sprong overeind en kwam naast Angelica staan om een donut te pakken.

Verdwaasd pakte Angelica ook een donut. Hoewel ze daar net uitgehongerd was geweest, en hoewel de donuts lekkerder roken dan alles wat ze ooit had geroken, had ze ineens geen honger meer. Er sijpelde een kilte door haar aderen en in haar buik. Toen haar moeder weer weg was en ze eindelijk een hap van de donut nam, smaakte die helemaal nergens naar.

Janette plofte op het bed en Angelica ging naast haar zitten. Ze hoorde Janette in de verte over iets onzinnigs praten, maar ze deed niet eens moeite om haar te volgen. Ze kon alleen maar aan haar moeder denken.

Eerlijk gezegd wist ze nog maar weinig van haar leven. Hoewel ze pas een paar jaar dood was, waren de herinneringen aan de tijd daarvoor vaag, zo vaag dat ze niet eens

precies wist wat ze zich zelf herinnerde en wat Chelsea haar had verteld.

Maar haar moeder...

Ze zou toch wel iets van haar moeten weten? Het gevoel van haar moeders armen om haar heen, of een slaapliedje dat ze altijd zong, of ook maar iets wat haar terugbracht naar de jaren voor haar dood. Ze hield zich voor dat dat gewoon kwam doordat ze zo lang in de Schaduwzijde had vastgezeten. Waarschijnlijk had dat al haar herinneringen aan haar oude leven weggevaagd. Ze hield zich voor dat ze nu tenminste echt een nieuwe start kon maken.

Maar wat ze zichzelf ook toefluisterde, ze kon de angst die haar be kroop maar niet van zich afzetten.

Er was iets mis.

Heel erg mis.

2

‘We kunnen hier niet gewoon maar blijven niksen,’ zei Riley.

Ze ijsbeerde voor Chelsea’s neus heen en weer. Ze keken hoe Angelica en Janette praatten en zich totaal niet bewust waren van de twee mensen die door de spiegel naar hen starden.

‘Wat moeten we dan doen?’ vroeg Chelsea. Ze haatte het dat haar stem zo verslagen klonk, maar zo voelde ze zich: verslagen. ‘Ze kan me niet zien.’

Toen keek Janette recht in de spiegel om haar haar goed te doen, en één gloedvol moment lang voelde Chelsea hoop opvlammen.

Janette moest haar toch kunnen zien.

Ze waren tenslotte beste vriendinnen.

Janette zou vast merken dat er iets mis was.

Janette zou Chelsea in de spiegel zien en meteen weten dat het meisje in de wereld van de levenden een bedrieger was.

Als Chelsea hard genoeg haar best deed, zou Janette haar wel zien.

Zonder zich druk te maken om Rileys mening sprong Chelsea op van de plek waar ze had zitten mokken en begon te zwaaien en zo hard mogelijk te roepen.

‘Janette! Ik ben het! Ik ben hier!’

Janette knipperde niet met haar ogen. Gaf geen krimp. Merkte niets.

‘Wat wil je vandaag doen?’ vroeg Angelica.

‘Luister niet naar haar!’ schreeuwde Chelsea. ‘Dat ben ik niet! Dat is mijn zus!’

Janette glimlachte en keek naar Angelica, die achter haar stond. ‘Dat weet ik nog niet. Maar de donuts zijn een goed begin.’

Chelsea bonsde weer op de spiegel... zonder het te voelen. Janette had haar niet gezien.

Ze voelde zich vreselijk.

Janette had haar gisteravond ook niet gezien, maar toen was het één grote chaos geweest. Chelsea had gehoopt dat het vanochtend anders zou zijn. Dat Janette zou beseffen dat er iets mis was, dat Angelica niet het meisje was dat ze beweerde te zijn.

Maar in plaats daarvan kon Chelsea alleen maar hulpeloos toekijken hoe Janette en Angelica dankzij de donuts dichterbij elkaar kwamen.

Janette merkte helemaal niets.